

B U L E T I N U L A S T R U L U I

BCU Cluj-Napoca

- Sf.Fecioară Protectoarea Noastră -

BCPER202418967

(Cu aprobarea Dlui Rector)

PRIN "ASTRU" LA CHRISTOS, PRIN CHRISTOS LA CARACTERE INTE-
GRALE, PRIN CARACTERE INTEGRALE LA APOSTOLATUL EVANGHELIEI
TOTALE.

Păr.I.Gârleanu

CUPRINSUL: 1. Pro memoria.- 2. Râsul care ucide: P.S.S.Ioan Su-
ciu.- 3. Apostolatul laic: I.Agârbiceanu.- 4. Scrisoare din re-
fugiu: F.A.- 5. Trăește în spirit de credință: Caius N.Suciu.-
6. Aviz important.- 7. Busuiocul și Tutunul: Puioreanu.- 8. Frag-
ment de poveste: Doina Nistor.- Note și Informațiuni.-

1.PRO MEMORIA: LIVIU LUPAN

Implinindu-se șase luni dela plecarea din rândurile noastre a fostului președinte Liviu Lupan, Astru, fi aduce un pios omagiu de recunoștință.

Lumea aștepta să-l vadă începând o carieră. Înăuntrul lui însă pe nevăzute, trăise în plină singură carieră ce durează, aceia de a fi un erou al vieții, un creștin, și când ochii noștri vedeau un început, ochii Domnului au zărit o operă de artă săvârșită.

Tânăr cu voință tare, avea deviză de fiecare zi, muncă și rugăciune, bucurie din neceaz. Era de multe ori sbuciumat și frământat. Întrebat răspundea: "De ce sunt unii oameni așa de răi, de ce sunt fără conștiință, de ce sunt unii tineri neserioși?". Ca președinte al Astrului, se străduia să facă din el, un mediu cfeator de elite creștine, atât de necesar neamului nostru. Mărturisirea deasă și rozarul pe care-l recita și purta la el erau izvorul de resurselor de trăire zilnică. Iubia culmile, fapt ce dovedește un suflet curat. Iată o reflexie, de pe când se găsea pe vârful Caraiman: "Simparcă fiecare vietate și frunză și muntele întreg în tainele lui se rugau lui Dumnezeu; m'am rugat și eu. Era Duminecă. Și crucea de deasupra muntelui primea rugile, căci era mai aproape ca oricine de Dumnezeu. Si 'n dinineața caeia, auzeai parcă toată dumnezeirea că-ți șoptea că numai a urca este frumos".

Ca student era foarte conștiincios, apreciat de profesori și cunoscuți. Avea multe prietenii, pentru care păstra un adevărat cult. Iubea tot ce era frumos: muzică, artă, natură.

Liviu a știut că entuziasmul nu e destul. Voința, voință tare, iată resortul izbânzii pe care o putem avea din belșug, dacă alergăm la "pânea celor tari". Opintirile vieții nu i-am fost motiv de desnădejde, ci o dojenire, o energică rechemare de a relua drumul, pe care poate, o clipă l-a scăpat de sub picioare. Si-a dat seama, că sufletul nostru trăgându-și seva din lemnul crucii, nu are să se mai teamă de nicio rătăcire.

Sfârșitul lui, ne aduce aminte de acela al lui Iustîn Nicoară, care în ziua accidentului dela Apahida s'a împărțășit de două ori (a doua, când mașina salvării trecea spre clinici, în fața Catedralei noastre din Cluj), de asemenea și Liviu, înaintea de tragicul accident, s'a mărturisit și cuminecat, spunând: "Vreau să-mi încep activitatea cu ajutorul lui Dumnezeu"...

ASTRU

RĂSUL CARE UCIDE

Anii pe care i-am petrecut între tineri, m'au făcut să mă conving că la nimic nu sunt atât de sensibili ca la ironie. Prin ea nevinovăția se dă bătută și plâpânda fecioară se lasă dusă de valuri, curajul se tocește, iar spada cade din mâna apostolului... Respectul omenesc creiază o lipsă de curaj, o apatie care nu au ce căuta în sufletul tinereții. Ipotriva oricărei încercări de bine se coalizează râsul și batjocura. Iar ele conspiră cu respectul omenesc din sufletele noastre. Paralizia, teama se ivesc acolo unde apar ele.

Ironia batjocoritoare pe aria râsului este arsenalul celor răi. Evreii care au uneltit răstignirea lui Isus nu mai aveau altă armă prin care să răpună pe Profet decât batjocura și râsul, încununare normală a urii și-a cruzimii. - Este un râs care desvăluie cu o vigoare de revelație, străfunduri abisale de josniție. Este râsul ironic, batjocoritor în fața binelui unilit și asuprit.

Afectul acestui râs care deșteaptă în noi respectul omenesc, este subit și universal. Surten înghițită de nimic. Amuțim și stăm locului ca păsărica prinsă în raza ipnotică a unui șarpe. Apoi trecem la tăgadă, ca să ascundem lașitatea.

Sinion Petru, pe care nu l'a înfricat mânia valurilor și a pășit cu toată greutatea pe creasta lor, care a scos sabia să apere pe învătătorul, a fost răsturnat sufletește de cuvântul unei servitoare. Omul căruia nu i-a fost frică de moarte, de marea infuriată, de duelul cu cuțitele, cedează sub vraja neagră a respectului omenesc. Cât umilitor este să vezi Stânca cedând lax suflul de batjocură al unei servitoare.

Respectul~~x~~ omenesc... este o capitulare onorabilă, deși fără condițiuni, în fața duhului lumesc. Prin el fugi de pe câmpul de luptă al binelui și luminii, înfricat de artileria râsului batjocoritor. Nimic mai stupid ca teama de-a nu fi ca ceilalți oameni în domeniul binelui și adevărului. El ucide orice originalitate nobilă și orice personalitate.

Orice pas înainte prin care te distingi, trebuie să calce mai în tâi pe respectul omenesc. Din omul care a făcut acest pas, emană nu știu ce farmec de dincolo de admirație, care îngrozește pe cei răi și adună pe cei buni.

Aș vrea să auzi mereu cântând cocoșul în noaptea respectului tău omenesc, ca să te întorci spre vitejie creștină, căreia îi stă bine călare pe tinerețe, cum spune poetul.

Nu mai mult: "Ce va zice lumea?" "Ce va gândi lumea?" ci: -

Ce va gândi Dumnezeu? Ce va zice Dumnezeu?

Înlocuește ochii lumii cu ochii lui Dumnezeu și râsul batjocoritor se va întoarce să otrăvească cupa din care s'a zămislit, după ce s'a izbit de poarta de oțel a sufletului tău.

(Din "Almanahul t.r.1944)

P.S.S. IOAN SUCIU

=====
=====

ROADELE UNUI ROZAR

Un tânăr român, student la Politehnica din Torino, a privit și el un timp vulgarul. Dar într'o zi, un rozar pierdut îi opri ochii. Îni-na i se deschise și făcu cea mai rodnică spovedanie în ziua Nașterii Sfintei Fecioare. Când confesarul îi spuse: e ziua Nașterii Domnului își aminti de Rozar, de anii în care privea Fecioara curat, eroic, și de atunci Inginerul Iustin Nicocară, o privi toată viața, și i-a fost frumoașă ca un bob de rouă, înălțându-l pe cumile vieții eroice creștine,

3. APOSTOLATUL LAIC

Lucrurile mari, schimbările radicale în viața omenirii, cari de termină evoluția spre desăvârșire a vieții omenești, nu pornesc de la cei mulți ci de la cei puțini, cari sunt însă superior înzestrați cu aptitudini și calități, pe cari le pun mai întâi în practică vieții lor individuale.

E necesar să năzuim spre egalitate, în înțelesul cunoașterii adevărului, a practizării legii morale, a unei dreptăți sociale tot mai larg realizate: toți oamenii au dreptul la bunurile materiale și spirituale ale vieții. Dar nu trebuie să uităm că deși năzuim spre egalitate ca spre un ideal al vieții, nu ne naștem egali, nu suntem la fel înzestrați.

Și atunci în lupta pentru ideal, pe ori care plan al vieții - moral sau material - e nevoie de oameni superior înzestrați, sunt necesare elitele, cari singure pot realiza mai întâi în ei năzuința spre perfecțiune, și apoi să deschidă drumul și pentru alții, pentru cei mulți, venindu-le în ajutor cu învățătura și mai ales cu pilda vieții lor.

Mântuitorul nu și-a ales decât doisprezece Apostoli, cari însă au constituit un nucleu de elite morale, focarul de răspândire al creștinismului. Biserica a crescut, s'a apărut, a luptat, s'a răgeșat nerat prin alte nuclee de elită: martirii, părinții bisericii sfinții. Mulțimea credincioșilor au fost luminați, crescuți, îndreptați, prin acești oameni superior înzestrați, și cari au știut să fructifice înzestrarea lor prin eroismul sau sfințenia vieții proprii.

Nu ne putem aștepta ca trăirea sinceră și intensă a creștinismului la noi la români - în unele părți mai ales, să înceapă deodată, în toți membri. Va fi deajuns la început o mână de intelectuali dintre cei superior înzestrați, cari să deschidă drumul, să spargă stânca indiferentismului religios, să dea pilda unei vieți creștine mărturisite cu fapta.

Apostolatul laic nu e făcut de totalitatea laicilor, ci de elitele lui la toate popoarele.

Dar aceste elite e necesar să se arate, să se organizeze, și să se pună la lucru. Sunt convins că între împrejurările dela noi o sută de intelectuali români profund creștini pot contribui la regenerarea în Christos a vieții noastre sociale, mai mult decât un număr îndoit sau întreit de preoți cari își fac datoria.

I. AGARBICEANU

DIN VIATA UNUI STUDENT

În 1854, Garcia Morena, viitorul președinte al republicii Ecuador, era student la Paris. Odată conversa cu mai mulți studenți în parcul Luxemburg. Unii dintre studenți laudau "curajul" unui coleg care a refuzat să se mărturisească pe patul de moarte. Morena se opuse, arătând că toate acuzele împotriva religiei catolice sunt false. Unul dintre studenți însă, găsește un argument decisiv împotriva lui Morena.

"Dar tu, care aperi cu atât talent această religie frumoasă, o practici? Spune-mi, de câtă vreme nu te-ai mărturisit".

Morena rămase ca trăznit. De ani de zile nu-și îndeplinea datorințele creștinești. Dar reproșul îi folosi. Numai decât se reculese și-i răspunse:

"Ai dreptate pentru azi; însă te asigur, că nici mâine, nici poimâine, niciodată argumentul tău nu va mai avea valoare".

Încă a doua zi se mărturisi și cuminecă. Toată viața trăi ca un creștin exemplar. Moartea lui fu moartea unui martir.

CITITI, SPIJINITI SI INCURAJATI PRESA NOASTRA CRESTINA!

SCRISOARE DIN REFUGIU

Când o să treacă vântul pe la geamuri,
să le deschizi, măicuță, 'n ori ce seară,
în el sunt toate dorurile mele
ce le trimit plângând din altă țară.

În el e cântul visurilor stinse,
zădărnicia clipelor târzii
și lacrimile mele toate, maică,
ce le-am vărsat pe străzile pustii.

Când o să cadă frunzele pe dealuri,
să știi că 'n ele-s visurile mele,
s'au spulberat de vânturile toamnei,
de începutul vremurilor grele.

S'au spulberat de-a nopților furtună,
de dorul cărăriei de sub deal
pe care și-astăzi doinele bătrâne
îmi cântă o poveste din Ardeal.

Când o să ningă noaptea pe sub măguri,
și vor veni la geam colindători,
să te gândești la camera pustie
... copilul tău nu are sărbători.

De ani pe căi streine rătăcește,
de ani nu simte 'n piept decât dureri
și 'n gândul lui o atâta amăgire
când plânge 'n visul zilelor de ieri.

În lira lui plâng doinele de acasă,
plâng florile de zarzări pe sub deal,
plâng măgurile visurilor stinse
și-o mamă depărtată din Ardeal.

Dar când în sat veni-va Primăvara
în curte liliiecii-or înflori
și-or răsări pe măguri viorele,
atuncea, maică, sint că voi veni.

În dorurile mele ca o rază
se va împlini cerescul ideal
și voi veni să te sărut, măicuță,
acolo, în căsuța din Ardeal.

F. D.

anuntit fel de viață creștină, nu o viață la întâmplare sub robia pomilor mai mult sau mai puțin degradante.

Dar trăirea în spirit de credință nu e o obligație impusă arbitrar de Ființa Atotputernică pentru simplul motiv de-a fi așa și nu altfel. Dacă meditezi, vei găsi că ea e adânc motivată. Spiritul de credință e creatorul mediului celui mai propice pentru a-ți desvolta facultățile tale într-un sens bun, productiv. Iar înainte de toate e cheazășia atingerii țintei finale - mântuirea sufletului.

Spiritul de credință tinde să prefacă omul. El te pătrunde în toate intențiunile, gândurile și faptele tale, pe care le înobilează, le purifică, deoarece le proiectează spre Dumnezeu. El devine astfel o directivă superioară și o sursă de forță morală. Trăind în el și din el, totul îți pare altfel. Vei studia nu pentru motivul că te obligă cineva, sau pentru a lua un examen, ci fiindcă îți dai seama că tu individ ai de îndeplinit un rol în mediul în care ze afli, că trebuie să-ți desvolți facultățile cu care ai fost dotat, pentru a deveni productiv, folositor și deaproapelui. Îți vei da seama că trebuie să ai în vedere mereu anumite idealuri, cari numai bazate pe spiritul de credință sunt imutabile și cu valoare intrinsecă. Celelalte sunt legate de ceva pământesc, schimbător, relativ.

Spiritul de credință, care te face conștient de obligațiile tale, e și un stimulent în îndeplinirea datoriilor. Talantul care-l ai nu ți s'a dat ca să-l îngropi sau să-l folosești în acțiuni perverse. Cu el trebuie să dai lovitură egoismului, și să lucrezi altruist. Numai așa te înalți în adevăratul sens al cuvântului, numai așa devii omul superior, creștin.

Iată doar câteva sugestii privitoare la spiritul de credință, acest cadru prin care trebuie să te integrezi dacă nu vrei să fii un trădător al tău însuși. Privește în complexitatea lui scopul existenței tale și vei vedea că trăirea în acest spirit e calea ce urmând-o, ea singură poate să-ți dea satisfacții pure și durabile ce te înalță spre divinitate.

CARIUS N. SUCIU

BUSUIOCUL SI TUTUNUL

Busuiocul și Tutunul
Locuiau într-o grădină
Bucurându-se împreună
De căldură și lumină.

Țărănimea dela sate
Din ciubuc îmi soarbe darul
Mângâindu-se în credința
Că i-aș îndulci amarul.

Cum Tutunul n'avea fhoare
Cu mireasmă de renume,
C'o vădită răutate
Busuiocului îi ppune:

"In țigări mă vor ștregarii
Și m'afumă cu paradă,
Iar copiii îmi adună
Resturile de pe stradă.

- "Eu, Tutun cu frunza lată
Sunt o plantă răspândită
Și de oamenii din lume
Cred că cea mai prețuită

"Unii în praf mă sorb cu nasul
Din cutii frumoș lucrute
Și-mi aduc par că omagii
Prin strănut de calitate.

"In trabucuri aromate
Mă fumează cu plăcere
Oameni ce-și petrec viața
Lângă halbele cu bere.

"Cum îți spun eu, ori și gânde
Sunt primit nespuse de bine
Și n mărețele palate
Și n cocicabele meschine.

8. FRAGMENT DE POVESTE

Rândurile acestea sunt fragmente dintr'un fir de poveste, desfășurat de pe ghemul gândurilor viscolite de furtuna minții...

Povestea aceasta nu-i numai a mea, ci a oricărui suflet îngrădit în nuelele lutului. René, eroul lui Chateaubriand, a exclamat odată stăpânit de lacrimile durerii: "Doamne, de câte ori nu mi-am propus să-mi schimb viața, să devin mai bun și totuși unde am rămas?!"

Sufletul nostru de câte ori nu va fi exclamat același refren al dorințelor de mai bine... Și totuși, nu ne putem clinti din ghiara puternică a pământului din noi, și ne lăsăm atât de ușor, legănați în brațele unei vieți... "fără țintă".

Ne așteaptă lam fiecare pas surprize plăcute sau amare, servite de viață cu gingășie sau brutalitate. Pe unele le primim cu sufletul larg deschis, pe celelalte nici măcar nu le putem înfrunța, ci cădem fulgerați de puterea lor, îngreunați de povara lor, covârșiți de mulțimea lor. Suntem fricoși, suntem slabi, suntem singuri la răspântia cu surprize a vieții.

Prin tăcerea grea a durerilor străbate, uneori abea auzit, un glas atât de blând și atât de apropiat... Dacă îi ascultăm șoapta el se apropie tot mai mult de noi, iar dacă nu-i dăm nici o atenție, se întoarce din nou în negura tăcerii. Uneori îl primim, alteori nu. Și vai, după ce s'a îndepărtat, înzadar mai înșetăm după el, căci se frământă multe valuri în alvia vremii, până ce-i mai auzim mângâierea. El nu mai vine decât atunci când din setea arzătoare a sufletului se înfiripă o rugăciune:

"Tu cel ce sprijinești pe cel ce lunecă
Și ridici pe cel căzut, ai milă de mine!"

Atât așteaptă, pentruca să revină și să șoptească din nou în inima noastră înlăcrimată de picurii amari ai relelor. Glasul blând al Aceluia ce-a binecuvântat și a cunoscut suferința și iertarea. El singur ne poate aduce alinarea și pacea căci și El a cunoscut amărăciunea lacrimilor când a plâns văzând frumusețea Ierusalimului dărâmată și plânge încă de atâtea ori deasupra Ierusalimului dărâmat al sufletului nostru.

O, dacă I-am putea vedea lacrimile și dacă I-am putea înțelege durerea, cât de mult s'ar schimba sufletele noastre.

DOINA NISTOR

"In biserici doar pe tine
Te-am văzut cum cu răbdare
Așteptai câte-un cucernic
Să-i dai binecuvântare,

- "Ți-e ușor să prinzi mulțimea
In vârtoarea de păcate
Ce în firea omenească
Sunt prea bine încuibate,

Ori în vreo modestă casă
Așezat la o icoană
Parfumând cu-a ta mireasmă
Câte-o rugă spusă 'n goană!"

"Dar de-ai încerca 'n virtute
Să deprinzi această lume
Ai vedea că printre oameni
N'ai avea nici un renune!"

PUIOREANU

Busuiocul blând și pașnic
Ascultându-l cum vorbește
Fără nici o supărare
Ii răspunde înțelepțește:

EPIGRAMA

D-rei A.B.care-și
scrie articolele pe puncte.

Atâtea puncte 'n capul tău
O să te ducă la chelie.
Mai mult folos ți-ar face unul
Pus înaintea de-a scrie.

F. D.

NOTE SI INFORMATIUNI

1. LIVIU LUPAN, COMEMORAT DE ASOCIATIA NOASTRA. Implinindu-se 6 luni dela tragicul sfârșit al fostului președ. al Astrului, LIVIU LUPAN, ca un omagiu adus activității depuse în cadrele asociației, a fost comemorat într'o impresionantă ședință, ținută în 22 Ian., în prezența Dlui Rector și a Păr.I. Agârbițeanu. La începutul ședinței, s'a distribuit participanților "icoana vieții" lui LIVIU LUPAN, cuprinzând fotografia însoțită de biografia și câteva din gândurile lui.

După cuvântul Păr. spiritual, Dr. Aug. Ciunganu, actualul președinte Nic. Pop, a vorbit despre "Liviu Lupan și tinerețea care ne trebuie". În continuare dra Valeria Bucur și d. Victor Gruța arată cum trebuie să activeze în cadrele Astrului fiecare student, accentuând necesitatea unei vieți eroice pentru Isus.

La sfârșit, Dl Rector ne-a impresionat prin sfaturile și caldele mărturisiri pline de sinceritate. Îndeosebi, - și-l rugăm - ne permită D-Sa acest lucru, - ne-a încurajat prin următoarele cuvinte: "Și eu am avut unicul băiat pe care Dumnezeu mi l-a luat. Totuși, îl simt mereu lângă mine, încurajându-mă în clipele grele ale vieții. De asemenea, prin Liviu Lupan, Astru vă leagă cu cerul; este un semn pe care să-l știți aprecia și respecta". În asigurăm pe Dl Rector că-i vom urma toate sfaturile și îndemnurile părintești.

A doua zi s'a servit un parastas aștriiștii cunecându-se în corpore pentru sufletul lui Liviu Lupan.

2. CONFERINTA PUBLICA a avut Astru, Sâmbătă 29 Ian., ținută de Păr. Dr. LIVIU PANDREA, cu subiectul: "Înainte, fii ai luminii". Îi mulțumim Părintelui și pe această cale pentru frumoasa conferință care ne-a aprins voința și ne-a încălzit inimile. Asuprax ei vom reveni.

3. PAR. I. AGARBICEANU își continuă seria cuvântărilor despre: "Legea Morală" în bis. franciscană, tot a doua Duminecă, orele 11,30. Proximele cuvântări vor fi: în 6 și 20 Febr., și 5 și 19 Martie. Îndernăm pe aștriiști să participe la aceste cuvântări.

4. PREMIU DE 3000 LEI, instituit Astru pentru un "Imn al Astrului" scris astfel ca să poată fi pus pe note. Termenul, 3 săptămâni.

5. RECTIFICARE. Ținându-se cursuri în 2 Febr., ora de instrucție religioasă anunțată pentru această zi, va avea loc Duminecă în 6 Febr. ora 9,30.

6. D-RA MARIA BOTOS, s'a distins în mod deosebit cu ocazia distribuției "Buletinului". Iată un suflet care se dăruiește și altora pentru Christos, înfruntând, poate, surâsul ironic al unora.

7. PREMIU de câte 3000, 3000 și 1000 Lei (donăție anonimă) instituit Astru pentru cei mai râvnici dintre aștriiștii care vor participa la cele 12 ore de instrucție religioasă în cadrele asociației noastre.

8. D-NA LIVIA DR. BOILA, președ. G-lă a Reun. Mariane din țară, invită pe aștriste să ia parte la adunarea din 6 Febr. în Bis. din str. Prt. Rusu.

9. P. S. S. IOAN SUCIU dela Oradea mulțumește aștriiștilor pentru urările și gândurile bune trimise de ziua numelui. În proxima ședință se va citi scrisoarea adresată nouă.

10. În 20 Ian. s'a împlinit 101 ani de când la Roma s'a arătat Sf. Fecioară evreului Ratisbonne, care convertindu-se la catolicism și ajungând preot a înființat "Congregația Notre Dame de Sion". Amintim aici, ca un omagiu, binele făcut de Măicuțele de la Sion elevelor de ieri, - azi aștriste; gândul nostru le întovărășește la București, Iași, Galați și neuitata Oradea.

11. PRIMA VINERE DIN LUNA! Nu uitați de "Adorația Euharistică" pe care o vom ține, Vineri 4 Febr., la Capela Surorilor (Clinici), între orele 12-21. Cu cât ne vom întreține mai mult cu Isus, cu atât acțiunea Astrului va progresa mai mult. De aceea nu șovăiți în a petrece 30 minute în fața Euharisticului Isus, de unde întorcându-te, vei avea energii încete și vei vedea altfel viața. - Sufletul apostolatului reclamă cultivarea vieții interioare